

en saadan Udtalelse var bleven Indenrigsministeriet forelagt, er det ikke usandsynligt, at dette Ministeriums Afgørelse kunde være bleven en anden, end den nu blev.

Det var ligeledes Indehaveren af dette Privilegium, hvem det i Januar 1905 tillodes at fremstille og til Andelsslagterierne forhandle Fosforlevertran, hvis Forhandling ifølge gældende Bestemmelser var og er Apotekerne forbeholdt, og som paa Grund af Midlets Færlighed endda kun maatte udleveres efter Recept fra Læge eller Dyr læge. Den 27. Februar 1905 udtalte Kollegiet, at det under Hensyn til den Begunstigelse, der var indrømmet den Trierske Fabrik, ikke vilde fraraade et fra Apotekerforeningen fremkommet Andragende om, at Apotekerne maatte sælge Fosforlevertran uden Recept. Men først i Skrivelse af 23. Oktober 1905 gav Justitsministeriet sit Bifald dertil, og Følgen heraf var, at der gennem et Halvaar opretholdtes et arbitrært Monopol for den Trierske Forretning paa Apotekernes Bekostning.

Med Hensyn til *Tandlægevesenet* gaar Kollegiets Besværing ud paa, at der af den nuværende Justitsminister er uddelt Tandlægebevillinger til ueksaminerede Personer. En partiel Bevilling, der allerede tidligere var indrømmet en Barber, er i 1902 gjort livsvarig med Tilladelse for vedkommende til at kalde sig Dentist, og ved Siden deraf er der (1902 og 1904) indrømmet to andre Personer partiel Tandlægebevilling og (1903) en fjerde fuld og ubeskaaret Tandlægebevilling i sædvanlig Form. Om de 3 af disse Bevillinger meddeltes der end ikke Kollegiet nogen Underretning, og Kollegiet har kun gennem Henvendelse til vedkommende Embedslæge faaet Oplysning om Forholdet.

Bevillingerne ere udfærdigede i Henhold til en Forordning af 1794, der drejer sig om Straf for Kvaksalveri, men i hvis Slutning (§ 6) det siges: „skulde nogen, som ikke er egentlig Læge, have erhvervet sig udmærket Kundskab og fortrinlig Duelighed i en eller anden Del af Lægekunsten eller i at helbrede en eller anden Sygdom, da kan han, naar han med Amtmandens og Fysici Vidnesbyrd godtgør at besidde fornævnte Egenskaber, vente gennem Kancelliet at erholde Tilladelse til at praktisere, dog blot i det Distrikt, han bor — —“.

Om den Justitsministeren herved givne Beføjelse har Kollegiet i Anledning af et Andragende fra en i Amerika eksamineret Tandlæge haft Lejlighed til i November 1903 at tilskrive Justitsministeriet: „denne, saavidt vides alene paa Forordningen af 5. September 1794 hvilende Hjemmel for Ministeriet til at meddele Tilladelse til begrænset Udøvelse af Tandlægevirksomhed, er imidlertid tilvejebragt under Forhold, der var særdeles afvigende fra Nutidens Forhold; og navnlig efter at en Ordning af hele Tandlægestudiet er gennemført, efter at Staten har bevilget de fornødne Midler til Oprettelsen af en Tandlægeskole, har Kollegiet ment at burde gaa ud fra, at Ministeriet overhovedet vilde anse enhver Anledning til at benytte sig af den ommeldte Hjemmel for bortfalden“. — Denne Kollegiets Udtalelse viser sig ikke at have haft den tilsigtede Virkning.

Ydermere tør det forudsættes, at Ministeren i de ovennævnte fire Tilfælde ligefrem har tilsidesat den paagældende Forordnings Betingelser for Bevillingens Meddelelse, idet Kollegiet maa anse det for givet, at der ikke foreligger noget Vidnesbyrd fra vedkommende Fysici om de paagældendes „udmærkede Kundskaber og fortrinlige Duelighed“ paa Tandlægekunstens Omraade.

Naar Justitsministeren, som det fremgaar af Rigsdagstidende, særlig har villet begrunde Meddelelsen af de tre af de omhandlede Bevillinger ved, at de paagældende Personer havde udøvet Tandlægevirksomhed paa deres Hjemsted, og følgelig ogsaa maatte kunne faa Lov til at udøve en lignende Virksomhed her i Landet, er Uholdbarheden af denne Slutning i al Almindelighed iøjnefaldende og ganske særlig i dette Tilfælde, da de paagældende komme fra et Land, hvor Lægenæringen er fri, hvor altsaa enhver har Lov til uden nogen som helst Kvalifikation at udøve Virksomhed som Læge eller Tandlæge (kun ikke til at kalde sig Læge eller Tandlæge), idet Konsekvensen af Ministerens Betragtning vilde være, at enhver Sonden for Kongeaen hjemmehørende Person heller ikke Nord for Kongeaen burde møde Skranker eller